

λέγουν οἱ ῥωμαντικοὶ : οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς με καλοῦν, μολο-
νότι εἰς θερμοκρασίαν δέκα βαθμῶν ὑπὸ σκιάν παρουσιάζονται ὑπὸ τριπλοῦν ὑπενδύτην ῥιγοῦντες πρὸ τῶν καίωντων ὀφθαλμῶν· ἀλλ' ἐγὼ ἐάν σοι εἶπω ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ τροφή μου, πρέπει νὰ μὲ πιστεύσῃς τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἐάν ὁμιλῶν πολιτικᾷ, ἐνῶ τρώγω, χορταίνω μὲ μίαν καὶ μόνην μερίδα, ἀναγκάζομενος νὰ μὴν ὁμιλῶ θέλω τοῦλάχιστον τρεῖς, εὐρίσκω δὲ καὶ τὰς τρεῖς μικροσκοπικὰς, καὶ ἐξέρχομαι τοῦ ἐστιατορίου ὑβρίζων τοὺς ξενοδόχους ὡς κλέπτας φέροντας, ἀντὶ μανδηλίου, σκοῦφον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Εἶμαι ἐνήμερος εἰς ὅλα, ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ τελευταίου κλητῆρος· μέχρι τῶν συνεντεύξεων τῶν ἐν τῷ ἔξωτεινῷ πρέσβειόν μας μετὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν ἀνακτοβουλίων εἰς ἃ εἶναι διαπεπιστευμένοι. Ἀφοῦ γνωρίζω τὰ συμβαίνοντα ἐν Λονδίῳ, Βιέννῃ καὶ Παρισίοις, μόνος σου ἐννοεῖς ὅτι δὲν με διαφεύγει τίποτα ἐκ τῶν γινομένων ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ. Φαντάσου ὅτι ἐγνωρίζω τοὺς ἄρραβῶνας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν 48 ὥρας πρὶν ἢ τὸ μάθουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Μυρίζομαι τὰς πτώσεις τῶν ὑπουργείων ὡς ἡ γαλῆ τὰ ψάρια, ὁ Πύρλας ἐπιθανατίους ἀσθενεῖς καὶ εἰς μεγαλόσχημος τὰ ἐντάλματα. Τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς μοὶ τὰς ἐδίδαζεν ἡ συχνὴ καταμέτρησις τῶν βουλευτῶν τῶν διαφόρων κομμάτων. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν γνωρίζω τὰς ἀριθμητικὰς σχέσεις τῶν τόσο ἀκριβῶς, ὅσον ὁ φίλος μου Καμπᾶς τοὺς πῆχεις τῶν οἰκοπέδων του, ὁ Συνοδινὸς τοὺς συνδρομητὰς του καὶ ἡ ἐρασμία ἡθοποιὸς Ξ. τοὺς μιᾶς νυκτὸς ἐραστὰς τῆς.

Ἐάν δὲν εἶχα τὴν εἰς ἰσὸδιον πένθος βυθίζουσαν τὸ βαλάντιόν μου ἀφιλοκέρδειαν, θὰ ἐγίνόμην ταχύτερα τοῦ Τσιγγροῦ ἐκατομμυριοῦχος καὶ τοῦ κ. Σγούτα ἡ Βούτα πραγματευτὴς δανείων. Τί τρομερὰ μυστικὰ τῆς νῦν κυβερνήσεως θὰ ἐπώλουν εἰς τὴν ἐκάστοτε ἀντιπολίτευσιν, καὶ πόσα ἄλλα τῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὴν ἐκάστοτε κυβερνήσιν! Φαντάσου ποίους διορισμοὺς δὲν θὰ μοῦ ἐδίδεν ὁ πρωθυπουργός μας ἐάν τοῦ μετέδιδον λέξιν πρὸς λέξιν τὴν μεταξὺ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κουμουνοδούρου συνέντευξιν ἐν Παρισίοις. Ἀντίζηλος ἐραστὴς δὲν θὰ ἡτθάνετο τόσοις τιναγμοῦς ἐάν ἤκουε τὰ καθέκαστα ἐρωτικῆς συνεντεύξεως εἰς ἣν τὸν ἀντικατέστησεν ἐραστὴς, νούμερο δεύτερον, ὅσους θὰ ἐπάθαιναν ὁ κ. Τρικούπης.

Μπορῶ νὰ τὰ πῶ ὅλα παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ χάριν συμφέροντος οὔτε λέξιν ἀφίνω νὰ μὲ διαφύγῃ.

Ἄν ἐξέδιδά εἰς παράρτημα τοὺς λόγους τοῦ Γλάδστωνος εἰς τὸ συμπόσιον εἰς ὃ ἐκλήθη ὁ Βασιλεὺς θὰ ἀπελάμβανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὅ,τι σεῖς ἀπολαμβάνετε ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Μόνον ἂν ἐμάνθανε τὸ κοινὸν ὅτι ἐπανελήφθη ἡ τρομερὰ τοῦ Βηκονσφίλδ φράσις : *Μὴν ἔχετε τὰ μάτια ἀλλοῦ* . . . ἀλλὰ κύτταξε, θὰ ἐπάθαινα ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἐφοβούμην, ὡς ἐγγαμὸς ἥτις διαμαρτυρομένη ὅτι εἶναι βράχος ἀκλόνητος δέχεται μετ' ὀλίγας στιγμὰς φρίσσουσα ἐξ ἡδονῆς . . . τὸ κύμα τοῦ ἔρωτος.

Τώρα ἐννοεῖτε τί πολύτιμος συνεργάτης δύναμαι ν' ἀποβῶ, ἐάν, ὅσα ἔνεκα τοῦ καύσωνος μὴ εὐρίσκων συναναστροφὴν δὲν δύναμαι νὰ λέγω διὰ ζώσης φωνῆς, μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ γράφω εἰς τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι». Οὕτως ὁ λάρυγξ μου, ὅστις ἀπὸ τινος ἤρξατο παθαίνόμενος, ἀναπαύεται ὀλίγον, ὃ δὲ κύκλος τοῦ δημοσίου μου εὐρύνεται.

Ἐπαμεινώνδας Νικολετόπουλος.

Κόρις Νικολετόπουλε.

Εἴθε ἐλεύθερος νὰ γράφετε, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτρέψῃτε καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν ἐλευθερίαν νὰ μὴ σᾶς ἀναγινώσκωμεν. Οὕτως ἀπαλασσόμεθα τῆς προφορικῆς σας λίμης, ἐκμεταλλευόμεθα δὲ τὴν γραπτὴν σας ὡς ἀφορμὴν μακαριωτέρων θερινῶν ὑπνῶν.

Μὴ Χάνεσαι.

MONOMACHIA. *

Ἡ δύο ἀτομικότητες, Καζάζης καὶ Σιδίνης
Ἐμονομάχησαν προχθὲς ὅσ' ἦρωες καλὰ
Καὶ εἶχον μόνον μάρτυρα ἐκεῖ τὸν Πεταλᾶ.
Ἀκοῦστε τὴν διήγησιν τῆς μάχης τῶν ἐκείνης.
Μέσα σὲ μίαν κάμαρα κ' οἱ τρεῖς ἀνταμωθῆκαν
Καὶ ὁ Σιδίνης ἄρχισε μαγνητισμοὺς νὰ κάνῃ
Κ' ἐκεῖ ποῦ κᾶτι ἔλεγεν, ὦ θαῦμα ! κατεβῆκαν
Πολλὰς νυφάδες ἑμορφαις ὕψηλ' ἀπ' τὸ ταβάνι.

Ὁ νέος λογιώτατος ὅσ' ἰκτύταξε μὲ μίαν
Ἐμπρὸς τοῦ τόσο θηλυκὸ ὅσ' ἰκτύταξε σπαρταρᾶ,
Ἐξέχασε τὸν λόγο του καὶ τὴν μονομαχίαν
Καὶ πέφτει 'ς τῆς νεράιδης μὲ μάτια φλογερά.
Τὰ γύρω του φαντάσματα ζητεῖ νὰ ἀγκαλιάσῃ
Καὶ ὁ Σιδίνης, βρίσκοντας κατάλληλο καιρὸ,
Τοῦ δίνει ἓνα κτύπημα 'ς τὸν ὦμό του γισερὸ,
Ποῦ παρ' ὀλίγο ἔλειψε νὰ τοῦ τὸν καταβιάσῃ.

Ὁ Πεταλᾶς, κυττάζοντας τὴν λύσσα τοῦ Σιδίνης,
Μάγια καὶ τοῦτος ἐξαφνὰ ἀρχίζει φοβερά,
Γιατὶ ὁ δόκτωρ φίλος Σιδίνης μὲ φορὰ
Τοῦ ἔμαθε τῆς μαγικῆς τὴν δύναμι ἐκείνη.
Ἐ τὴν μαγικὴν τοῦ Πεταλᾶ ὁ Σγούτας καταβαίνει
Μὲ μὲν σακκουῖλα χρήματα καὶ τοῦ docteur φωνάζει.
Τότε ὁ δόκτωρ βλέπωντας παρὰς πῶς τὸν προσμένει
Πέφτει 'ς τοῦ Σγούτα τὸ σακκὶ κι' ἀφίνει τὸν Καζάζην.

Ὅσ' εἶδαν ὅμως καὶ οἱ δύο πῶς ὅλα ἦσαν ψέμμα,
Ἐνας τοῦ ἄλλου ἔσφιξε τὸ χέρι φιλικᾷ,
Καὶ δίχως ἀπ' ἐπάνω τῶν νὰ φύγῃ στάλα αἷμα
Ἐστὸ στόμα καὶ 'ς τὰ μάγουλα φιλήθηκαν γλυκά.
Ἐδόσαν καὶ τοῦ Πεταλᾶ ἓνα γλυκὸ φιλάκι
Καὶ γ' ἀμοιβὴ ἀπέναντι τῆς τόσης συνδρομῆς
Τοῦ ὑποσχέθηκαν κ' οἱ δύο μὲ λόγον τῆς τιμῆς
Πῶς θὰ τὸν βγάλουν βουλευτὴ μὲν ἓνα ἓν ἡμέρ' ὅσ' ἐπὶ τὴν ἰθάκην.

Souris.

*) Τὸ ποίημα τοῦτο τὸ εὗρομεν κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὀλίγον κατωτέρω τοῦ Γραφείου τῆς «Νέας Ἑλλάδος».